

Tavaly kezdődött. Egy adott pillanatban úgy éreztük, hogy ideje elindulni iskolát keresni Kukucfiunknak. Gondolkodtunk az asszonnyal, annyira gondolkodtunk, mintha nem lett volna teljesen nyilvánvaló mindkettőnknek, hogy mit akarunk. **Waldorf sulit szerettünk volna**, de akkor már teljesen nyilvánvaló volt, hogy az nem lesz idénre. Kolozsvárra költözni nem volt kedvünk, Csíkba ingázni sem, szóval a Waldorf esett.

Nuku Waldorf.

Step by step, ez lett volna a mentőernyő. Ugye, ez is alternatív oktatási módszer. Hallottunk róla jót is, rosszat is. Mint minden a tanügyben, ez is pedagógusfüggő, voltak ismerőseink, akik elmesélték, milyen traumákon mentek keresztül a gyerekeik az udvarhelyi step by step keretében.

Már-már kiábrándultunk a step-ből, mikor kiderült, hogy idén a lehető legjobb tanítópáros indít osztályt, és ebbe tényleg érdemes beíratni. Nyáron a Székölykökön tárgyaljuk a témát egy ismerőssel, hát mondja, hogy nem olyan könnyű a dolog, **le vagyunk késve**, ő már három éve beíratta gyerekeit a step-be. S mi még azt hittük, hogy tudatos szülők vagyunk, hogy másfél évvel hamarabb elkezdünk gondolkodni a gyerek beíratásán. Látszik, na, hogy nem vagyunk tősgyökeres udvarhelyiek, hogy tudjuk, hogy **itt a gyereket még megszületése előtt be kell íratni suliba**

Találkoztunk egy másik ismerőssel is, ő is mesélte, hogy mikor beíratták a gyereküket a step-be, akkor **kilencedikek voltak a listán, most már harminckilencedikek**. Végül úgy döntöttek, nem vállalják be a rizikót, és nem a step-be íratják a gyereket, hanem a Refibe, ahol előbbre voltak a listán. Nem mintha ott kisebb lett volna a lökdösődés, de ott erősebb volt a pila.

Mi úgy döntöttünk, nem akarunk lökdösődni, intézkedni, nem akarjuk sem befolyásunkat, sem ismeretségeinket latba vetni, harcoljon, aki akar, minket hagyjanak ki.

Szóval nuku sztepbájsztep. Azaz báj-báj sztep-báj-sztep!

Aztán utána érdeklődtünk a Gimi és Refi menő osztályainak, nem írom ide le, miket hallottunk, mert túl hosszú lenne. Úgy éreztük, nem akarjuk versenyeztetni Kukuc fiunkat, sem tantárgyversenyileg, sem a szülők rongyrazása szempontjából.

Igen, attól féltünk, hogy ha előjön a szokásos kérdés, hogy kinek mekkora úszómedencéje van az udvaron, és Kukuc mindenkit megaláz, mikor elmeséli, hogy **nekünk egy egész folyónk van a kertben**, akkor esetleg olyan irigyek lesznek az osztálytársai, hogy kiközösítik.

Komolyan na, csak azért nem adtuk egy menőzős osztályba, mert nem akartuk folyamatosan megalázni az udvarhelyi sznobréteget. Hadd éljenek békében.

Nuku Gimi, nuku Refi.

Volt néhány pillanat, amikor komolyan gondoltunk rajta, hogy ide a faluba írassuk. De akárhány szakembernek a véleményét kikértük, mindenki azt mondta, nem való ez Kukucnak. A kikért véleményt illik figyelembe venni, ezért úgy döntöttünk, hogy

nuku keményfalvi összevont osztály.

Ekkor jutott eszembe, hogy ráírok egy olyan ismerősömrre, aki jól átlátja a környék elemi oktatását, ismeri az összes tanítót. Arra kértem, hogy egy olyan tanítót ajánljon, amelyik megfelel a következő leírásnak: „Szeretettel bánik a gyerekekkel, nem erőből tartja őket kordában, hanem játékból, nem feltétlenül sikerorientált, nem rángatja a gyerekeket projektből projektbe, nem tölti meg őket megoldhatatlan mennyiségű házi feladattal. S az is szempont valamennyire, hogy ne legyen sznobokkal teli az iskola, ne azzal versenyezzenek a gyerekek az osztályban, hogy kinek nagyobb az úszómedencéje, kinek van a legújabb autója.”

Ajánlott egy tanítót. Beszélgettem a tanítónővel, szimpatikus volt. Találkoztam vele, megnéztem az osztályát, végignéztem egy napi tanítást, meggyőződtem. **A negyedikes gyerekek jobban beszélnek románul, mint én beszéltem negyedikben**

. Megjegyzem, Vásárhelyen nőttem fel, s napi rendszerességgel kommunikáltam román gyerekekkel a blokk előtt. Szóval ezek a gyerekek tudnak románul, és nem éreztem rajtuk azt az undort, amit egy átlagos udvarhelyi gyereken érzek, amikor a román szóba jön.

Sokkolo: a „cigányiskolába” adja gyereket

Amint eldöntöttük, hogy ide adnánk a gyereket, érkezett a sajnálkozók hulláma: „mit, a cigányiskolába?” Már jó néhány éve nem voltunk ennyire lesajnálva, mint most. Az értelmesebbje finoman, tapintatosan, indulatok nélkül tette fel a kérdést, melyben kötelezően szerepelt a „cigány” szó, de volt egy vastag réteg, amelyiknek **arcáról lerítt az undor és a sajnálkozás**. Ismerős az a nézés, hogy „szegény gyerek, miért hibás ő, hogy ilyen felelőtlen szülei vannak”?

Volt egy nagyon-nagyon szűk csoport, aki bátorított, ők úgy érezték, hogy **a Tompa abszolút jó sulí**, csak jókat hallottak róla az utóbbi időben, a város legemberségesebb iskolájának tartják, mindamellett, hogy ők is tudnak arról, hogy ez a „cigányiskola”.

Édesanyám reakciójától féltem picit, mert ő mindig **meg kell, hogy mentse az unokáit tőlünk, felelőtlen szülőktől**. Mikor felmerült a Waldorf iskola gondolata, akkor például határozottan kijelentette, hogy ő nem fogja hagyni, hogy **„hándiknak” való iskolába** járjanak az unokái, és már láttuk is lelki szemeinkkel, ahogy az éjszaka leple alatt elrabolja a gyerekeket és elviszi Vásárhelyre őket, hogy fehér emberhez méltó iskolába járassa őket. Na de aztán kiderült, hogy jóanyám is ugyanebbe a suliba járt szombatfalvi lévén, így nem igazán volt, mit

mondania. Hű, ezt a kört megúsztuk.

A „cigányiskola” jelzőről közben kiderült, hogy kamu. Már az elején feltűnt, szünetek alatt az iskolaudvaron bámészkodva, hogy **sokkal kisebb a cigánysűrűség az iskolaudvaron**, mint mondjuk a város központjában. Nem bántam volna, ha Kukucnak adott volna a sors egy-két cigány osztálytársat, hadd szokja az együttélést.

Meggyőződése, hogy itt húsz-harminc év múlva cigány világ lesz, amilyen ütemben szaporodnak, és mi amilyen ütemben fogyunk, és akkor hatalmas kincs lesz majd, ha valaki ért a nyelvükön. Úgy érzem, már most értékesebb tudás a cigányokkal kommunikálni tudni, mint mondjuk deriválni vagy integrálni. Ezért **nem bántam volna, ha a fiam egy-két cigány osztálytársat kap**, de nem jött össze. Mondja a tanító néni, hogy már végleges a lista, és

nincs egy cigány sem az osztályban.

Picit szégyellem magam, most ki kell ábrándítanom azon ismerőseimet, akik kárörömmel lelki szemükben látták, amint Kukuc megfullad a cigánytengerben. Hogy állhatok így elibük? Sovány vigasz, hogy **a tanító néni bevállalt egy fogyatékos gyereket az osztályba.**

Ha már az iskolában nincs cigánykodás, legyen máshol. Flotántot kellett szerezni. Érdekes, ebben a demokráciában az ember megválaszthatja magának a családorvosát, a lakhelyét, az üzletet, ahonnan vásárol, a politikust, akire szavaz, azaz szinte mindent megválaszthat magának, **de a pedagógust, azt nem.** Azaz csak cselekkel. Értem én, hogy fontos, hogy minden kis iskolát támogassanak, ne csak a menőket, de akkor tegyék ezt másképp, ne kijátszható látszatintézkedésekkel. Ilyen trükkökkel a problémát nem oldják meg, főleg itt Udvarhely környékén, ahol mi szülők képesek vagyunk egy hegyet is megmozgatni, csak hogy gyerekünk oda kerüljön, ahova elképzeltük.

Flotánt, a mindenható

Bemegyek szerda reggel fél kilenckor a lakosság-nyilvántartó irodába. Nyomnám a sorszámgépet, de hátulról mondják, elfogyott már a sorszám.

Öt percet várok, addig másik három anyuka próbál sorszámot szerezni, mindhárman „flotántra”.

Egyik már hozta az őt befogadó család képviselőjét is, most mit csináljon vele. Információs iroda nuku, ki vannak függesztve a falra a tudnivalók. A hölgyek bemennek tiltakozóan a hivatalnokhoz. Az vonja a vállát, ha nincs sorszám, semmi nincs. Űrlapot azt ad. Jöjjünk reggel nyolcra, akkor adják a sorszámokat.

Egy cigányasszony kioktat: nem nyolcra kell jönni, hanem hatra, legkésőbb fél hétre.

Próbálom a falon kibogozni, hogy milyen papírokat kell vinnem, találok egy olyan valamit, ami szerintem a „flotánt” lehet. Beszélek a befogadómmal, hogy milyen papírokat kell hoznia. Kiderül, mégsem azokat kell hoznia, mert nem az a „flotánt”, amit én néztem a falon, a „dovada adresei de domiciliu”. Köszönöm a folyósón álldogálóknak a helyreigazítást, és megállapítom, hogy szájhagyomány útján jobban terjednek a hasznos infók, mint a hivatalos hirdetőtáblán. Hogy miért nem képesek ráírni a flotántról szóló papírra, hogy FLOTANT? Mindenki így ismeri.

Kiderül, a befogadónak nem is kell megmondanom, milyen papírokat hozzon, mert már tudja, **néhány nappal azelőtt ugyanis a felesége átköltözött papíron a város másik felébe**, mert ők a Refibe adják a gyereket. Jövünk mi helyettük a Tompába. Az egész város máshol

lakik. Kulcsot nem másoltatnak nekem az új házamhoz.

Elutazom néhány napra, csak hétfőn tudok ismét „flotánt”-ért menni. Reggel hatkor kimegyek a Kossuth-udvar kapualjába, álldogálunk páran a huzatban, mindenki szidja a rendszert. Nyolc előtt jön egy néni, szinte a sor végére küldjük, de kiderül, ő nyitja az ajtókat.

Felmegyünk az emeletre, ott ismét sorba állunk. A beiratkozások elkezdődtek, én vagyok már az egyetlen, aki „flotánt”-ért várok. Az ablaknál a néni kedves is, kérdi, hogy nem késő már? Aztán mondja, gyorsabban megcsinálják, másnap mehetek is utána. Még szerencse, hogy nem valami menő suliba iratkozunk, mert még le sem adom a „flotánt”-ra a kérést, már jön a hír, hogy a Refiben kétszeres túljelentkezés van. Éljen a keresztyén tolakodás!

Tolakodás itt is, ott is

Ha már a tolakodásról esik szó, elmesélem, hogy voltam a Városházán is tolakodni. Ki kellett fizetnem egy 5 lejes bélyegilletéket a flotánthoz, oszt megjártam a hadak útját, beálltam tizenvalahányadiknak a sorba. Valami bibi volt a rendszerrel, mert a három ablakból csak kettő működött, időnként csak egy, de volt olyan is, hogy tizenöt percig senki nem jött se ki, se be.

De mindvégig szerencsésnek éreztem magam, mert ugyanazon a folyósón álltak sorba az adófizetők, azok szerencsétlenek három-négyszer annyit váraakoztak, és sokszor annyit fizettek. Egy néni panaszkodott, hogy idejött reggel hétre sorszámot venni, azóta itt van. A sorszámgépet csak kilenckor kapcsolták be, állította.

Vége

Na, nem húzom a történetet a végtelenségig, egy hétig tudnék mesélni róla. A lényeg az, hogy lejárt. Vettünk egy kisautót is, hogy legyen mivel behordani Kukucot a suliba. Le is teszteltük az új autót, bejöttünk vele a suliba. **Kukuc szerette az új suliban**, két órát ült odabent az új osztályában. Öt perc alatt úgy összebarátkoztak a tanító nénivel, mentek kézenfogva, nagyon aranyosak voltak. Ezt fontos volt látnom, mert Kukuc nem akárkivel barátkozik, nagyon érzi, hogy ki jó ember, s ki nem. Jobban bízok az ő megérzéseiben, mint a sajátjaiban.

Kukuc ősztől suliba megy. Sikerült beíratnunk első gyerekünket a suliba káromkodás nélkül. Voltak nehéz pillanatok, nem szívesen csinálnám ismét végig az egészet. Jó, hogy

szerencsésen ért véget. Most jönnek ismerősök panaszkodni, hogy **a nemtudommelyik iskolában nem vették be a gyereket, ezért vagy azért**

. Hozzám ne jöjjenek panaszkodni, nekem idénre már elegendő volt a beiratkozásokból. Három év múlva kell a középső gyerekünket beíratnunk, addig hagyjanak békén! Elvonókúrán vagyok!